

gødt kjendte Forholdene, vilde det være ham aldeles noverkommelig. Sagen er simpelt hen den, at i de store Lande, som have et meget mere compliceret Massineri i Administrationen end vi, der har man, foruden Ministeren og Understatssecretairen, endvidere Departementschefer. Jeg nærer ogsaa den Frygt, at Departementschefernes Antal, navnlig under Finantsministeriet, maaskee snarere er for ringe end for stort efter Lovforslaget. Smidlertid troer jeg, at man i disse Forhold gjør bedst i at følge Ministeren og høist antyde sine Betænkkeligheder, men ikke tiltroe sig bedre end han at kunne bedømme disse Forhold. — Og saa jeg seer med Tilfredsstillelse, at man har opgivet Tanken baade om Sæd- og Lønningstillæg. Jeg har fra Begyndelsen af været imod Sædtillægget, deels af de Grunde, der allerede ere fremhævede, men tillige af andre Grunde, fordi det hele Sædtillæg i mine Tanker hviler paa en factiss urigtig Forudsætning. Man har nemlig foruden at troe, at de vedkommende Embedsmænd virkelig derved skulde blive lønede bedre i Forhold til Tidspriiserne, end naar et saadant Tillæg ikke blev givet, tillige antaget, at det nogenlunde skulde staae i Forhold til Landets Evne; men det er paa ingen Maade Tilfældet, at Landets Skatteevne altid stiger med Sædpriserne, og netop det sidste Aar vil maaskee afgive et Devisi derpaa. Forøvrigt har jeg ogsaa altid fundet, at der var noget Unaturligt i paa denne Maade at lade Embedsmændenes Lønning veje og derved udsætte sig for al den kunstige Beregning og Control, som mange Gange gik meget i det Smaa-lige og maatte gaae dert, medens det var simple og naturligere, at Staten eengang for alle bestemte, hvad den vilde give i Løn til de forskjellige Embedsmænd, og ikke indlob sig paa denne Sagen efter det Retfærdige — som dog ikke var til at opnaae —, der ligger til Grund for Sæd- og Lønningstillægget. — Hvad Alderstillsæg angaaer, saa deler jeg ligeledes den ærede sidste Talers Anskuelse. Jeg skal kun bemærke, at Alderstillsægget ikke er indført ved Rigsdagens Initiativ, men ved Regjeringens. Jeg havde som Finantsminister den Vre første Gang at føre dette Ord ind i Rigsdagen, men dermed vil jeg ikke sige, at

Tingen var udfendt tilforn; thi naar man før havde højere og lavere Gager i de forskjellige Bestyrelsesgrene og ogsaa i Netterne, saa var det i Grunden det Samme, kun at Ordet „Alderstillsæg“ ikke dengang var til. Man anvendte andre Benævnelser, men Tanken var forsaavidt ikke ganske udfendt. Den blev første Gang anvendt af mig i sin Tid som Finantsminister paa de større Lønningstatter, for Sold- og Postvæsenet, men da var der ganske rigtigt kun et bestemt Antal af Alderstillsæg, idet jeg gik ud fra, at det ikke gik an at opstille flere Alderstillsæg i Loven, end man med Sikkerhed kunde beregne. Derimod er det, saavidt jeg veed, Rigsdagen, der senere tog Initiativet til det Slags Alderstillsæg, man nu kender, nemlig, at en Embedsmand efter et vist Antal Aars Forløb skulde være berettiget til at rykke op paa Alderstillsæg, hvoraf følger, at man til en given Tid i et vist Contoir eller en vis Bestyrelsesgren kan have lutter Folk med Alderstillsæg. Dette er i mine Tanker mere, end der er rigtigt, og det bliver derved vanskeligt nøie at beregne de aarlige Udgifter; jeg troer heller ikke, det er nødvendigt for Diemedet. Jeg skal altsaa ganske slutte mig til den Anskuelse, at man vender tilbage til den oprindelige Tanke, som laa til Grund for Alderstillsæg, og som f. Ex. senest har fundet sit Udtryk i den militære Lønningsslov, nemlig, at der for enhver Klasse især gives et vist Tal af Alderstillsæg, ud over hvilket man ikke kan naae, og saaledes, at Vedkommende ikke kunne rykke op til Alderstillsæg, undtagen et saadant Nummer bliver vacant, selv om han maatte have været nok saa længe i Tjenesten.

Endelig skal jeg bemærke, at jeg ikke kan finde det nødvendigt at udsætte den foreliggende Sags Behandling, indtil en Revision af Pensionsloven kan finde Sted, og det saameget mindre, som jeg troer, at den Betragtning, der leder flere af de Herrer til saameget at sætte Revisionen af Lønningssloven i Forbindelse med Pensionsloven, grunder sig paa, at de ikke ganske oversee de herved i Betragtning kommende Forhold. Man har i Almindelighed Indtrykket af, at vore Pensionslove ere meget gunstige, og jeg har flere Gange haft Leilighed til at udtale, at de ogsaa i mine Tanker ere det, men